

ЈАДРАНКА МИЛЕНКОВИЋ

НАЛИК НА МЛАДОГ ЖДРЕПЦА

врхунац

песник седи у соби
над листом хартије
(одмах ћемо помислити
да радња се одиграва
у неко давно доба)
но рука не вуче линије
нема округлих
ни угластих покрета
што цртају чаробне знаке
нешто је одвукло
његову пажњу
нека мисао налик на
младог ждрепца
упрегнутог у лака кола
његов терет није у уздама
већ у младој коњској крви
познајемо тај плес
црвених и белих зрнаца
подстакнут песмом сирена

песник седи у соби
кроз прозор посматра
планински врх
пролеће у дворишту
упућује љубавни позив

гранама
одговарају цветањем
но врх планине је под ледом
од тога се песниково срце
болно стеже
није први који подиже руку
и замишљено њоме
милује врхунце
дођи
понавља планини
сунце је обложило стакла
– како ћу – пита
– како ћу оштра и стеновита
како ћу зарасла и земљовита

сад и песник увиђа
да се не може
прогурати цела
можда једна нога једно раме
а где је остатак
згрудваног тела
напољу се полако мрачи
он још не пише
смишља
округло се месечево лице
над њим нагиње
сваконоћни садруг
седа крај њега
грли га белим рукама
– то је то – одједном викне
тражећи погледом врх
који већ тоне у модрикасту таму
планино слушај
сунце ти целог дана
дарива своје зраке
упијај
па ноћу као месец
светли
онда ћеш ући и кроз
најмањи процеп на зиду
то је све
треба само да
сијаш

ф

играм се
данас сам нешто
на слово на слово ф
рецимо флора
сунце ме залива
својим пламеним труњем
много ситног растопљеног злата
навире у таласима
добро је знати
да ће то море још дуго
плавити моје обале
и после мене
многих других цветова
прича о смислу
налази упориште у тој тачки

бити део флоре
значи познати грубост силе
и хвалити творца
што нисмо њен део
са болном и помало гадљивом
радошћу

на слово на слово ф
можда факир
од дугог лежања
на кревету од ексера
вратио ми се драгоцени дар
смеха
од храњења туцаним стаклом
напилах на челу треће око
кад се смркне
месец ме пољуби
у његов спуштени капак
њиме понајбоље распознајем
људе од срца
несравњиво драгоценије
од оних који с поносом
дигу своје главе

на слово на слово ф
неко је рекао феникс
вежбам улажење у себе
покуцам на груди птице
и уљудно одшкринем врата
онда изнова лепим поломљена
крила
чекам
један дан који побеђује
све остале дане
чекам да барка
удари у врх планине
и нека ме рука
ослободи
затим ме баци увис
летим
а све што је било изван мене
сада је у мени

ваџра

затворена
унутар прстена
ватре –
тако пролази
храбра ратница
кад пркоси боговима

врховни бог
младожења са правом
првенства
у лудилу своје величине
уноси свемир
на све прозоре
и сва врата
и кроз све оштећене
црепове на крову
тражи невиност
захтева покорност
кроз људску се кожу

подмлађује
потом одлази
као отежала
људском вриском
испуњена магла
помало постиђен
повлачи се у свој
небески стан

а она
наставља да хода светом
носећи своју рану
у трбуху
дубоко закопану

познаћеш је
по ватри

жубор

сеоски поток је сребрни појас
на зеленој хаљини
пролећа
седим на камену
ваздух начас задрхти
под крилом
вилиног коњица
онесвести се плишани цвет
жуборни смисао
полако се точи
у крчаге из којих ћу
дуго пити
ћутим
а нешто нада мном
пева

све воде су повезане
земљаним и
небеским коритима
када гурнеш руку у воду
осећаш под прстима

и облак над крошњом
и велико слано море
бременито
полупаним лађама
све је добро
чини ти се
чак и то што олупине
обраста морска трава

добро је
бити повезан са свима
на свим обалама
и то
што свет је недовршен
као слика
на којој још можеш
нацртати нешто важно
тамо где је неко
пре тебе
тамним бојама
дочарао
недоступан простор

срча

неповезане слике
као у сновима
кидају логику дана
висе над главама
као изломљени кишобрани
не ходамо
учитавамо се
спајамо фрагменте
као срчу
из мноштва полумљених
судова

кадрови из возила
у покрету
изломљене успутне
реченице

људи који не застају
у ходу
журне промене места
опасна истрчавања
лавеж уличних паса
псовке као део рутине
неразумевање речи
шетња
смех пред идејом
о разговору на клупи
као изласку
људи и справе
у компликованим
релацијама

брза
јасна
немоћна
приповест са бетона
недостојна стиха